Як налягло на Русь татарське лихоліттє,
Зісталося в Києві немовби тільке сміттє.

На Клязьму й на Москву позабігали люде
І визирали, хто з Киян туди прибуде.

І всі, що руської єдиності жадали,
На Клязьму й на Москву помалу прибували.

І засвітився світ по застумах московських,
І надив буйтурів до себе запорозьких.

І покидаючи свою руїнну дикость,
Вбачали під Петром імперії великость.

Імперія, се власть була над ворогами,
Над Ханом, Турчином, Литвою і Ляхами.

Боявсь про Чигирин султан і споминати,
Давай на Буджаки необзир утікати.

Ляхва з Литовцями не раз укурі бита,
Під плахтою в жінок ховала єзуїта.

І що б там ні було гіркого на Вкраїні,
А густо забуяв наш нарід на руїні.

Де нас десятками за Паліїв лічили,
Там мільйонами край рідний ми осіли.

Навчили ми Ляхву латину занедбати,
Польщизною листи й літописи писати.

Так само й Москалю живу вказали мову
І привели його ід пушкінському слову.

Собі ж добро своє найкраще приховали:
Про рай, свій рідний край, з Тарасом заспівали.

Та пісня по Урал і Волгу розлилася, —
Стара в ній русчина з новою понялася.

Тепер Боянська Русь козацтво занедбала,
Руїнним полом'єм хвалитись перестала.

І буде знов її той дух животворити,
Що із Ляхви й Москви умів людей зробити.

Той дух, що всю Ляхву одвадив од латини,
Статарену Москву — од нагинання спини.

Колись до Києва тягли народи многі, —
Од Волхова, Карпат, Тмуторокані, Волги.

Свобода їх узлом в'язала побратимським,
Як средиземний мир під славним царством римським.

Уставши з попелів козацької руїни,
Кликнімо до синів славненької родини:

Озвітеся, брати, з восходу і з заходу
До неприязного всім деспотам народу.

Під себе ми своїх сусід не підгортали,
Над гегемонію свободу прекладали.

Без єзуїта Лях, Москаль без бюрократа
Зустріне серед нас приятеля і брата.

Топімо ж у Дніпрі ненависть братню, дику,
Спорудьмо втрьох одну імперію велику.

І духом трьох братів освячений диктатор
Нехай дає нам лад свободи імператор.